voor me zijn ? Wat beteekende toch haar plotselinge verschijning hier, haar onverwachte beroemdheid — vluchtig waarschijnlijk als van zoo velen in dit zonderlinge land — en waarom reed ze mij, rijk gekleed, in dien weelderigen auto zwijgend voorbij, de vinger als tot een waarschuwing aan de lippen ?

Aan een kiosk kocht ik de vreemdelingenlijst. Lady Chisselden logeerde in het Palace Hotel. Vijf minuten later zat ik in de hall, cigaretten rookend ; de portier, een voorbij slenterende kellner mocht even licht verwonderd mijn uit hun snit gezakte kleeren bekijken, overigens bleef ik ongestoord: onder de honderden avonturiers die in dezen reuzencaravanserail dooreengolfden, werd ik nauwelijks opgemerkt. De muziek speelde slepende wijzen, nu en dan door het stemmengegons overklonken ; de vleugeldeuren wentelden onophoudelijk ; mannen en vrouwen, in weelderig avondtoilet, ruischten af en aan. Scherp speurend bleef ik rondzien ; het kon misschien tot in den nacht duren : de Lady mocht eens naar de Opera zijn gegaan, haar tijd daarna verbeuzelen aan een uitgezocht souper. . . . .

Een oogenblik werd mijn aandacht afgeleid van de rusteloos wiekende deur ; toen, als werd ik er toe gedwongen, keek ik achterom : het waren nog slechts twee vrouwenvoeten die ik de breede trap zag opgaan, maar ik kende hun rhythme — het was Mary.

Langzaam, beheerscht, stond ik op, legde mijn sigaret neer ; maar eenmaal op de trap, vloog ik bij vier treden tegelijk naar boven. Mary had de lift niet afgewacht ; op de derde verdieping, aan 't eind van 'n gang, zag ik haar verdwijnen. Ik hield het punt in 't oog waar ze even had stilgestaan, ging er snel op af. Kamer 162... Zacht draaide ik den knop om : de deur was gesloten. Ik klopte behoedzaam. Plotseling kwam een kamermeisje naar buiten, zag me wantrouwend aan : „mevrouw wenscht niet meer gestoord te worden vanavond." Haar stem klonk hooghartig ; even waren haar oogen op mijn uitgeloopen schoenen gevestigd. Aan de overzijde van de gang ging een breede deur open en ik zag in een hel verlichte zaal ; muziek weerklonk, dansende paren zweefden mij voorbij. Nu kwamen er verscheidene de gang in, liepen lachend en pratend op en neer, zich met waaiers verkoeling toewuivend. Ik dacht aan Mary's waarschuwend gebaar ; een minuut later had de lift me drie verdiepingen lager gebracht.

In den benedensten corridor was het stil. Ik zocht het punt dat zich verticaal onder dat moest bevinden waar ik zoo even, drie verdiepingen hooger, stond. Met de handen in de zakken, neuriënd, een sigaret tusschen de lippen, liep ik heen en weer, als wachtte ik iemand. Toen stond ik een oogenblik stil, den rug naar de kamerdeur gekeerd ; geruischloos draaide ik achter me de deurkruk om. Gesloten ! Dan maar daarnaast. De deur week. Dadelijk ging ik met besliste stappen naar binnen. „Hallo, John, are you here ?" Ik vroeg 't luid, opgewekt, een verontschuldiging voorbereidend voor 't geval er iemand in de kamer mocht zijn. Stilte. Snel knipte ik 't electrisch licht aan— niemand. Onbewoond.

Nu schoof ik den grendel dicht en een oogenblik daarna stond ik op 't balcon, dat uitzag over een donkere binnenplaats. De situatie viel mee. Ik kon gemakkelijk op een van de blinden klimmen en, daar bovenop balanceerend, 't hekwerk van het balcon grijpen dat een verdieping hooger lag. Maar dan . . . . het balcon van de derde verdieping scheen me aanmerkelijk hooger te liggen. Daar zou een ander hulpmiddel noodig zijn. Ik ging in de kamer terug, luisterde een minuut lang aan de deur. In de gang bleef alles stil. Toen trok ik een laken uit een der bedden, bond het om mijn middel onder mijn jas, en begon mijn moeilijke, vrij gevaarlijke klimpartij. Op het tweede balcon gekomen, legde ik me plat neer, begon het laken na het in de lengte te hebben doorgescheurd, te vlechten. Aan een der uiteinden maakte ik een lus, bevestigde die stevig met een stuk touw. Als het nu maar gelukken wilde de lus over de gekrulde ijzeren stijlen van het hekwerk te gooien. . . . . Het was lang niet gemakkelijk, zoo recht in de hoogte te lasseeren, maar na tien, twaalf worpen beet het laken zich vast. En weldra was ik weer een verdieping hooger, maakte ik me klein in een hoekje van het balcon Ik moest even op adem komen, maar tegelijkertijd lachte ik om de geweldige maatregelen die ik aan 't nemen was louter — om mijn vrouw te spreken ! Toch — het was geheel in de lijn van ons avontuurlijk leven, en zou het niet veel erger zijn geweest wanneer ik Mary, die zoo klaarblijkelijk zelfs door mij niet in de uitvoering van een of ander groot plan gestoord wilde worden, had gedwarsboomd door haar waarschuwing in den wind te slaan ?

Ik loerde door de spijlen van het hek, al luisterend aan het donkere raam. Daarnaast moest Mary zijn, maar de sprong was te ver. Het kon wel niet anders — ik zou eerst de naastliggende kamer door moeten.

Zacht stond ik op, bepaalde op de gis de hoogte waar zich achter de vensterruit de spanjolet moest bevinden. Nu beschreef ik met den diamant van mijn trouwring — en terwijl ik 't deed, vroeg ik me af waarom ik dien nog niet te gelde had gemaakt, sentimenteele inbreker die ik was — een cirkel om het als juist aangenomen punt, luisterde toen weer aandachtig of er daarbinnen niemand was die 't krassen had kunnen hooren. Alles bleef stil. Met mijn zakdoek bedekte ik den cirkel, gaf toen met mijn mes een krachtigen tik op het middelpunt. Mijn schatting was op een centimeter na juist geweest : mijn zoekende hand greep de spanjolet door de kleine opening heen.

Een minuut lang stond ik onbeweeglijk luisterend in de volslagen donkere kamer ; zoowel de balcondeuren als de luiken had ik achter me gesloten. Geen geluid brak de stilte. Zonder mijn plaats te verlaten stak ik een waslucifer aan, hield dien boven mijn hoofd en zag om me heen. Ik was in een zitkamer ; de buitendeur had geen grendel en de sleutel stak niet in 't slot — de bewoner had ze ongetwijfeld bij zijn heengaan van buiten gesloten, en goed gesloten ook, want op de tafel lagen een horloge, een zilveren sigarettenkoker, een zegelring ; bij de sofa stond een halfgeopende buffelleeren tasch, waarop een gouden monogram met kroon. Het ivoren heft van een elegante revolver stak er uit ; zonder me te bedenken nam ik het wapen terleen.

Op mijn teenen ging ik naar een deur in den korten wand, die op een kier stond ; bij het licht van een tweeden lucifer zag ik de aangrenzende slaapkamer. Ook die had een deur — daarachter moest Mary zijn... Ik drukte mijn oor tegen het sleutelgat, draaide voorzichtig aan den knop ; maar de deur was gesloten en erachter was niets dan de stilte.

Wat had ik ten slotte bereikt ? Nadenkend vroeg ik 't me dat af. Op de een of andere manier zou ik me hier moeten nestelen, onder het bed, in een kast. . . ., om dan af te wachten wat gebeuren zou. . . . . Maar kon niet ieder oogenblik de bewoner thuiskomen, de eigenaar van de drie paar verlakte schoenen die onder het bed stonden, van het marokijn-leeren scheer-étui met zeven ivoor-gehandvatte messen, de kristallen flacons met zilveren dekseis die op de waschtafel stonden ? En wat dan ?

Mijn lucifer was uitgebrand en in het donker bleef ik wederom peinzend staan. Het electrisch licht ontstak ik liever niet, en het was me ook of ik in de duisternis rustiger denken kon. In de gang klonken stappen, maar gingen voorbij ; de kleerenkast kraakte.

Mijn besluit was genomen. Die tusschendeur moest open, hoe dan ook. Het was stil daarnaast ; zoo ooit dan zou het nu 't goede oogenblik zijn er binnen te dringen ; en waar zou ik me beter kunnen verbergen, dan juist daar? Ik had geduld, ik had zelfbeheersching, ik had vertrouwen in Mary, die zonder twijfel een onderneming van beteekenis op touw had gezet — maar mijn verlangen naar haar was sterker dan dit alles : ik moest, ik zou haar zien. . . . . .

Het was nu maar de vraag of ik de pinnen uit de scharnieren kon tikken zonder te veel leven te maken ; natuurlijk waren op dit uur de meeste hotelbewoners uit — maar wat ik doen ging zou toch in elk geval niet zonder geweld kunnen plaats hebben.

(Wordt vervolgd)

DE ENGELSCHEN TREKKEN EEN RIVIER OVER.

Achter het front in Noord-Frankrijk worden de Engelsche soldaten geregeld geoefend, vooral in het oversteken van rivieren. Op bovenstaande foto ziet men met behulp van eigenaardig gebouwde vlotten geweren en uitrustingen over de rivier brengen.

HET OFFENSIEF DER DUITSCHERS EN OOSTENRIJKERS IN GALICIË.

Terwijl de manschappen de over de rivier geslagen pontonbrug overtrekken, benutten de officieren den tijd met het bestudeeren van de kaart. Midden op de foto ziet men een Duitschen Uhlahnen-officier tusschen de Oostenrijksche officieren.